

РЕШЕНИЕ

№ 16849

гр. София, 17.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 10.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12486** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба от Е. С. Х., [дата на раждане] , гражданка на Б., с ЛНЧ [ЕГН], срещу заповед № 5364з-5453 от 26.11.24 г.на Директора на Дирекция „Миграция“, за продължаване на срока на принудително настаняване в Специализиран дом за настаняване на чужденци, до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо нея принудителна административна мярка, за срок от не повече от 6 /шест/ месеца, считано от 28.11.24 г.

С жалбата се иска съдът да отмени заповед № 5364з-5453 от 26.11.24 г.на Директора на Дирекция „Миграция“.

В съдебно заседание жалбоподателката Х., чрез адв. Л. М. Д.–редовно призована, не се явява, представлява се от адв. Д., определена от САК с уведомително писмо с изх. № 9262/19.12.2024 г., която съдът назначи за служебен защитник на оспорващата. Адвокат Д. иска съдът да уважи жалбата и отмени административния акт, защото жалбата е срещу заповед за продължаване на принудително настаняване в СДВНЧ, като преди това имало издадена заповед за настаняване в СДВНЧ, която е обжалвана и е образувано адм. дело № 6411/ 2024г. по описа на АССГ, след което делото е изпратено на ВАС и там е с № 405/2025 г., т.е. има издаден административен акт за продължаване принудителното настаняване, преди да има влязъл в сила съдебен акт, заповед, с която е настанена в СДВНЧ, поради което това продължаване е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Ответникът директора на дирекция „МИГРАЦИЯ“ - МВР – редовно призован, не изпраща

представител, постъпила е писмена защита.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Няма спор между страните, а се установява и от приетата административна преписка, че жалбоподателят е настанена в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ), [населено място] към дирекция „Миграция“ на 17.05.24 г., със заповед № 365з-3767/ 17.05.2024 г. на директора на ОДМВР-В., на основание чл.44, ал. 6, ал.8 и ал.10 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка със заповед № 365з-6458/11.09.2023 г. на За директор на ОДМВР-В. за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ по чл.41. т.2 от ЗЧРБ.

Спрямо същата е издадена заповед № 365з -3766/17.05.2024г. на директора на ОДМВР-В. за налагане на принудителна административни мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“, на основание чл.42з, ад.1, т.3 от ЗЧРБ. за срок от 5 (пет) години.

По административната преписка е изготвено предложение, относно Продължаване на срока за принудително настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“-МВР от началник отдел П.-ДМ, който след извършена справка в АИС-БДС от 25.11.2024г. е установил, че чужденката е регистрирана с лични данни: Х. Е. / К. А., [дата на раждане] , гражданство: Б., на която е отказано постоянно пребиваване.

С Х. Е. са провеждани беседи от служители на дирекция „Миграция“, с цел убеждаването ѝ да съдейства за напускане на територията на страната, но тя не пожелала да се завърне в родината си и отказала да съдейства на компетентните органи.

С писмо рег. № 105450-3681/12.07.24 г., дирекция „Миграция“ е по търсила съдействие от Посолството на Република Б. в [населено място] за потвърждаване самоличността и евентуално издаване на документ за пътуване на настанената чужденка.

На 22.07.2024 г. служители на отдел П. провели поредна беседа с настанената чужденка относно възможността за завръщане в страната по произход. Чуждата гражданка отново отказала да се завърне в родината си. Изготвена е докладна записка с рег.№ 10545р-32370/22.07.24 г.

Самоличността на чужденката е потвърдена като посолството на Република Б. в [населено място] издало временен документ за пътуване, валиден до 16.04.2025 г, със следните лични данни: К. А., [дата на раждане] , [населено място], гражданка на Република Б.. В отдел П. стартирала процедура по организиране на изпълнението на наложената принудителна административна мярка, чрез полицейски ескорт до страна на произход.

С писмо рег. № 5364400-90555/05.11.24 г., дирекция „Миграция“ информирала дирекция „К. отношения“ - МВНР за създадена организация за принудително връщане на Х. Е. в Република Б. с ескорт по въздух и моли за предоставяне на информация дали обстановката в Република Б. позволява да се осъществи изпълнението на наложен ПАМ с полет от [населено място], Република Турция до М.. Получен е отговор е писмо рег. № 24ПР-1885/08.11.2024 г., че обстановката към момента е нормална и позволява полицейския ескорт да бъде осъществен. Държавната авиокомпания на Република Б. отказала да потвърди ескорта.

Впоследствие било организирано осъществяване на частичен съпровод по въздух и суша по маршрут чрез полет до [населено място], Република Полша и придвижване по суша до ГКПП с Република Б.. С писмо рег. № 5364р-26785/06.11.2024г. е отправено запитване до сектор „Ф.“ на

ГКПП за оказване на съдействие от ЕАГБО Ф. при изпълнение на обратното връщане от В.. В отговор с писмо рег. № 3283р-31320/18.11.2024 г. дирекцията е уведомена, че в сектор „Ф.“ не е налична информация за възможност за съдействие на обратно връщане от В..

Изпратено е писмо рег. № 536400-94365/15.11.2024 г. до Посолството на Република Б. в [населено място], с което дирекция „Миграция“ моли да бъдат уведомени компетентните структури за пристигането на Х. Е. на 25.11.2024г. на ГКПП Б..

На 22.11.2024 г. във връзка с получен отказ от съдействие от Посолството на Република България във В. за осигуряване на транспорт до ГКПП-Тереспол-Б., отпаднала възможността за осъществяване на дейностите по изпълнение на наложения ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ по този маршрут.

Създадена е организация за осъществяване на съпровод по суша до Република Б., за което е необходимо получаване на съгласие от транзитните страни на преминаване.

Х. Е. е незаконно пребиваваща и спрямо нея нямало висящи производства по Закона за убежището и бежанците.

В докладна записка рег. № 10545р-46687/25.11.2024г. е отразен резултата от проведена беседа във връзка със започване на административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ на Х. Е.. В изпълнение на чл. 26 и чл. 34 от АПК ѝ е разяснена възможността да се запознае с материалите по административната преписка, да изрази становище, възражение и да представи нови факти и обстоятелства, във връзка с издаването на заповедта за продължаване на настаняването. Изготвен е протокол рег. № 10545р-46627/22.11.24 г. Запозната е и с възможността настаняването ѝ да бъде заменено с други алтернативни обезпечителни мерки при изпълнение на разпоредбите на чл. 44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 от ЗЧРБ. Чуждата гражданка заявила, че не разполага с парични средства, които да внесе като гаранция за замяна на обезпечителната мярка и не предоставя паспорт във временен залог. Подала молба до началника на отдел СДВНЧ - Любимец за замяна на настаняването ѝ с подписка, но не приложила допълнителни относими документи, които да обезпечават алтернативите на настаняването.

Към момента спрямо чужденката не било възможно да бъдат приложени алтернативите предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ обезпечителни мерки, тъй като в дирекция „Миграция“ не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чуждата гражданка през време на престоя ѝ в Република България. Същата не разполагала с парични средства, поради което не можело да внесе лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на ЗЧРБ и не желала да предаде във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането. На 25.11.2024г. отново е проведена беседа от служители на СДВНЧ - Любимец с Х. Е. и същата не е заявила, че може да приложи изискуемите документи. Изготвена е докладна записка рег. № 10545р-46761/25.11.2024г. Към настоящия момент не били налице условия за замяна на обезпечителната мярка.

Налице е хипотезата „опасност на лицето да се укрие“, предвидена като основание в чл.44, ал.6 от ЗЧРБ, при вземане на решение от страна на административния орган за принудително настаняване на чуждия гражданин с наложени ПАМ в СДВНЧ, а не на друга по-лека административна мярка. Нормата на чл.3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО определяла че „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Съгласно § 4в от Допълнителните разпоредби към ЗЧРБ, опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена

принудителна административна мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. В конкретния случай опасността от укриване все още била на лице.

При направената преценка за възможността лицето да се укрие е взето предвид личното поведение на чужденката, която не е напуснала страната до изтичане на разрешения срок на пребиваване, както и не е изпълнила задължението си за доброволно връщане в страна на произход в срок от 30 дни, предоставен ѝ със заповед № 3653-6458/11.09.2023 г., а именно до 02.11.2023г. Поведението ѝ ясно показало, че няма да се съобрази с наложената ѝ мярка, няма данни да притежава средства за издръжка, нито към момента е декларирала адрес, на който може да пребивава.

Пречка за изпълнението на наложената принудителна административна мярка по ЗЧРБ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ се явявала липсата и нежеланието на чужденката да съдейства пред компетентните органи и забавянето при получаването на необходимите документи за връщане.

Отдел П. счита, че е необходимо срокът за принудително настаняване в СДВНЧ да бъде продължен, тъй като въпреки наличието на временен документ за пътуване и независимо от положените усилия, процедурата по организиране изпълнение на принудителното извеждане ще продължи по-дълго.

Въз основа на изтичане срока на изпълнение по заповедта за принудително настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ на Х. Е. и докладни записки, които по своя характер допълват мотивите на оспорения в съдебното производство административен акт на началник отдел „П.“ при Дирекция „Миграция“, е издадена оспорената Заповед № 5364з-5453/26.11.24 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване в СДВНЧ С., за 6 месеца, считано от 28.11.24 г. до отпадане на пречките по изпълнението по наложената спрямо него ПАМ, за не повече от 6 /шест/ месеца.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 27.11.24 г. в т.ч. чрез преводач, същата е депозирана в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46а, ал.1, вр. чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 ЗЧРБ – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна. Липсват данни за допуснати при постановяването му съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или, ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

Разпоредбата на чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ, посочена като правно основание на оспорения акт, урежда възможност, при изключителни случаи (предвид използвания израз „по изключение“) да бъде продължен срокът на принудителното настаняване с допълнителни 12 месеца, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешения срок. Ответникът поддържа като основание- отказ да съдейства на компетентните органи. Цитираната национална разпоредба транспонира нормата на чл.15, пар.6 от Директива № 2008/115/ЕО.

Относимо към приложението на визираните норми е и задължителното тълкуване, дадено в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 05.06.2014 г. по дело C-146/14 PPU „М.“. Според т.40 от мотивите му: решенията съгласно Директива 2008/115/ЕО следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид. Второто изискване по член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 предполага да се провери отново дали са налице материалноправните условия по член 15, параграф 1 от тази директива, въз основа на които е взето първоначалното решение за задържане на съответния гражданин на трета страна. Затова органът, който се произнася за евентуалното продължаване на задържането на този гражданин или за евентуалното му освобождаване, трябва да определи, първо, дали в конкретния случай могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки от задържането принудителни мерки, второ, дали е налице опасност гражданинът на трета страна да се укрие и трето, дали същият избягва или възпрепятства подготовката на връщането или операцията по извеждането (т.61 от мотивите на цитираното решение на СЕС). Ако извеждането му продължава или е продължило по-дълго от предвиденото поради друга причина, не може да се установи наличие на причинно-следствена връзка между поведението на съответния гражданин и продължителността на операцията, а следователно не може да се установи и липса на съдействие от негова страна. Освен това, член 15, параграф 6 от Директива 2008/115/ЕО изисква съответният орган, преди да провери дали е налице липса на съдействие от гражданина на трета страна, да е в състояние да докаже, че операцията по извеждане продължава по-дълго от предвиденото независимо от положените разумни усилия, което в разглеждания в главното производство случай изисква въпросната държава членка да е полагала и все още активно да полага усилия, за да осигури издаването на документи за самоличност на този гражданин. Т.е. административният орган следва да удостовери активно поведение по издаване на документи за самоличност (в този смисъл е определение № 1201 от 26.01.2018 г. по адм. д. № 13952/2017 г., VII отд. на ВАС).

Съдът приема, че в случая са изпълнени всички предпоставки по чл.15, пар.1, 4, 5 и 6 от Директива 2008/115/ЕО и по чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ към датата на издаване на оспорения акт. От доказателствата по делото и соченото в жалбата и чрез становището на процесуалния представител на чужденеца в открито съдебно заседание, се установява, че същата отказва да съдейства на компетентните органи на Дирекция „Миграция“, в частност за изпълнение на постановената ПАМ. Съдът намира, че отказът за връщане в държавата по произход, при липсата на установен статут на закрила, независимо от личните мотиви за това, по своя характер представлява поведение, с което се избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането на чужденеца. Тези обстоятелства са релевантни, както по чл.15, пар.1, б.„б“ от Директива 2008/115/ЕО, така и по чл.15, пар.6, б.„а“ от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ. Изискванията за налагане на мярката, уредени в посочените норми, са алтернативни предвид използвания съюз „или“. Т.е. не е необходимо административният орган да обоснове и докаже, че спрямо чужденеца е налице и опасност от укриване, въпреки, че в случая такива данни са налице / с оглед преминаването му на територията на Р. България/, поради което и обосновано са посочени аргументи по административната преписка, предхождаща издаването на оспорения акт.

Налице са и множество докладни записки, удостоверяващи проведени от служители на Дирекция „Миграция“ беседи с жалбоподателката, в които тя изразява категоричното си несъгласие да се завърне доброволно в Б..

Съобразено с разпоредбата на чл.39б, ал.1 ЗЧРБ и легалното определение за „връщане“ по пар.1, т.4 от ДР на ЗЧРБ е становището на ответника, че наложената ПАМ „връщане“

подлежи на доброволно изпълнение. Съдът приема, че провежданите с чужденеца ежесмесечни беседи от служители на Дирекция „Миграция“ са в изпълнение на задължението на административния орган да полага разумни усилия по организиране на процеса на извеждане съобразно даденото от СЕС тълкуване по дело C-146/14 PPU „М.“. А от друга – те удостоверяват константното поведение на лицето по липса на съдействие на компетентните органи при организиране на извеждането. По изложените вече съображения, последното обстоятелство, е не само релевантно, но и изцяло достатъчно за налагане на оспорената мярка по смисъла на чл.15, пар.1, б.„б“ от Директива 2008/115/ЕО, така и по чл.15, пар.6, б.„а“ от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ (с оглед използвания съюз „или“).

Противно на твърденията на жалбоподателката по делото са налице данни, че за периода на настаняване компетентните власти полагат активни усилия да осигурят възможност за осъществяване на дейностите по изпълнение на наложената ПАМ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ на чуждата гражданка. Това е поискано от посолството и същото удостоверява готовност-да осигури документ за лицето за завръщането ѝ в Б.. По делото се установява, както предприемането на активни действия от страна на компетентните органи по изпълнение на наложените ПАМ, така и наличието на разумна възможност за връщане по смисъла на чл.15, пар.4 от Директива 2008/115/ЕО. Възраженията на жалбоподателката за липса на такава възможност и за нарушение на разпоредбата са неоснователни.

Обсъдена е и липсата на възможността за налагане на по-леки мерки по смисъла на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.5 ЗЧРБ. Съгласно чл.44, ал.5 ЗЧРБ такива мерки могат да бъдат постановени след преценка на индивидуалните обстоятелства по отношение на чужденеца и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин, каквито са реално преценени от административния орган и обективирани като неоснователни в оспорения акт и мотивите на докладната записка към него.

По изложените съображения са неоснователни оплакванията на жалбоподателката.

Въз основа на изложеното, съдът прав извод, че оспорената заповед е постановена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 54-ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. С. Х., [дата на раждане] , гражданка на Б., с ЛНЧ [ЕГН], срещу заповед № 5364з-5453 от 26.11.24 г.на Директора на Дирекция „Миграция“, за продължаване на срока на принудително настаняване в Специализиран дом за настаняване на чужденци, до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо нея принудителна административна мярка, за срок от не повече от 6 /шест/ месеца, считано от 28.11.24 г., наложена на основание чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ.

ОСЪЖДА на Е. С. Х., [дата на раждане] , гражданка на Б., с ЛНЧ [ЕГН], да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.